

ΠΗΓΑΙΝΟΝΤΑΣ ΓΙΑ ΤΗ ΦΤΕΡΗ

Μάγεμα, όνειρο είνε ή διαδρομή του Κορινθιακού κόλπου με τις ατέλειωτες δαντέλες της άκρογιαλιάς και τη θεία θλάστηση. Περνάς μέσα από όποροφόρα, έλιές, καλαμιώνες, πεύκα. Τά χωριά πνίγονται στη θλάστηση, κολυμπάνε στη άπέραντη θάλασσα του πράσινου.

Περινώντας την ατέλειωτη Κόρινθο (Κόρβο), άντικρύζουμε στο βάθος τή δράχο της Άκροκορινθου. Λίγο πιο κάτω τή Περιγιάλι, ό Άσπος, σταφιδοχώρια. Περνάμε μέσα από ένα άπέραντο μακρόσυρτο καλαμιώνα που χρησιμοποιεί για φράχτης. Πιο κάτω Τό Βραχάτι. Οι πλαγιές του Έλικώνα (Παλιοδούνας) από πάνω, είχαν πάρει ώρα πολλή ένα ύπεροχο άνοιχτό πράσινο (θεραμάν) και πορτοκαλί χρώμα. Τό φαινόμενο έξηγειται από τη διάθλαση που κάνουν οι άχτίδες στα σύγνεφα.

Τόνα ύστερα άπ' τ' άλλο τά χωριά, στο ατέλειωτο μακρυνάρι του κάμπου. Πνιγμένα στη θλάστηση: Τό Κοκόλι, Βέλο, Κιάτο, Δημινιό (Κάτω). Καλαμιώνες, κυπαρισιώνες στα ριζοβούνια. Ό μορφες μύτες κάνει ή ξηρά πρής τή Ξυλόκαστρο. Ό δρόμος στην άκρη της θάλασσας, που χαιρείται τή κύμα, τή όρμη και τή βουή της. Όραίο θέαμα να τή θλάσης. Μελίσι, Συκιά, ώραιότοποι. Έΐδεώδης διαδρομή. Ό πευκιάς του Ξυλόκαστρο, ένα άλλο ποίημα του μάγου Κορινθιακού. Μέσ' από τή ψηλόκορμα, γερά δέντρα του βλέπουμε κορινθιακό τή θλάση. Ό πευκιάς είναι τή στολίδι του. Έχει και σχίνα. Μά δέν έχει τή χάρη του έρημικού Σχινιά του Εύβοϊκού. Έδώ χάνεται μέσα στον πολιτισμό και τή τεχνικά έργα. Μά είναι άρκετά ώραιος κι' άξίζει.

Ξυλόκαστρο: Γοητευτική λουτρόπολη. Άπέραντη θάλασσα. Τό βουνό της Παναγιάς μπροστά του, δεσπόζει σαν ύπεροχος κώνος. Κι' άλλος κώνος στο βάθος πιο κάτω. Κι' άπάνω τή βουνά, χωματοβούνια, όπως κόβονται άπό τή έξοχή, με ίδιωμα φάση που σπάνια τή συναντάς σε άλλα βουνά. Τό Καμάρι. Γραφικοί λοφίσκοι άπάνω με κυπαρίσια και φυτείες σε ζωγραφιά. Τό Λουτρό. Χωματόβουνα γραφικά από πάνω του σαν νάναι σκηνογραφίες. Στόμιο. Όποροφόρα δέντρα. Δερβένι. Όραιότατο χωριό.

Πέρα Γιαλός. Όσο άνεβαίνουμε, τόσο ή θάλασσα κάτω βαθαινει και γίνεται άπότομη. Έχει μιά όμορφιά άσύγκριτη.

Είνε πολλά τή χωριά κι' οι όμορφές. Είνε τόσο πολλά, που δέν έχουν τελειομό. Λένε πως και στην Πάτρα έχει ώραιότατα μέρη. Διακοφτό. Τό χωριό και ό Σταθμός. Βλέπεις έδώ ένα όμορφο θέαμα. Τ' άμπέλια να κατεβαίνουν χαρούμενα ως τή άκροθαλασσιά. Βοραϊκός. Φαρδύ ξεροπόταμο. Ριζόμυλο, Ζευγολατιό και να τή τέρμα μας: Ό Σελινούς ποταμός με τή λίγο νερό. Πεζοί άπ' έδώ από τή Γεφύρι για τήν Άχλαδιά με τή θαραία μας φορτεία στον ώμο, σκαρφαλώνουμε σαν κάνθαροι. Μπροστά μας τή χωριοδάκι Κράκοβα με τρεχούμενα νερά και μερογέφυρο γραφικό. Άνηφορίζουμε για τή όμορφο χωριό Άχλαδιά. Ό δρόμος, στο φειδι μιάς άπότομης ρεματίας που ξεχύνεται βουίζοντας, ό φαρδύς ποταμός. Νυχτώνουμε κι' άνεβαίνουμε με μεγάλο φόβο μήν παραπατήσουμε. Κάτω σε τραβά ό έλιγγος της χαράδρας. Άργά τή νύχτα φτάνουμε στο χωριό.

Τήν άλλη μέρα πρωί-πρωί συνεχίζουμε τή ταξιδιωτική μας πορεία. Η Άχλαδιά. Σαν ψεύτικη σκηνογραφία με τή Σελινούνα κάτω και τή χωριό. Τά Μελίσια. Μυτερές κορφές και έλατα. Οι κορφές σαν μιά τρικυμιστή άπαλόγραμμη άλυσίδα με βυζαντινό χρωματισμό και φόρμα. Τά έλατα μαυρίζουν άπάνω και κάτω, πάνω στους λόφους πρασινίζουν τ' άμπέλια και τή πεύκα. Χαρούμενα ειδυλιακά χωριοδάκια. Και ή πορεία συνεχίζεται. Τούτη ή πορεία στο άγνωστο μās τραβάει. Περιάμε άπάνω άπό τ' Άχούρια, ένα μικρό χωριοδάκι με χαμόσπιτα-καλύδες. Στην πλαγιά της ρεματίας, ξεποστένουμε. Τά μάτια μας δέν χορταίνουν να βλέπουν. Άπαλό σκούρο χρώμα και πράσινο. Άπάνω στο πλάγι: λίγες ήμέρες κομμαριές. Άπ' έδώ περνάμε στην Άραβονίτσα, τήν πλατιά λάκα, που τή λένε Άεροδρόμιο, άστοχα νομίζω, έπειδή προσγειώθηκε κάποιο άεροπλάνο κι' άφησαν έτσι τήν παλιά όμορφη τοπωνυμία. Λίγο πιο πάνω είναι τή ριζωμα με τή λίγο νεράκι. Σε λίγο άκολουθήσαμε τήν άπότομη βουνοπλαγιά με τις λιγοστές φτέρες. Είνε μιά μαγευτική τοπο-

θεσία γύρω με έλατα ώραια και βαθυπράσινα. Η έπιστροφή θά γίνη πάλι άπ' έδώ κι' από τήν ίδιο δρόμο από τή Πυργάκι τώρα, αντίς τήν Άχλαδιά πρής τή Μοναστήρι του Ταξίαρχη.

Τσιμπήσαμε κάτι κι' άρχισαμε τήν άνήφορο, χαμένοι στην όμίχλη. Βγήκαμε ψηλά στο λαϊμό στη γωνιά μιάς άπότομης χαράδρας. Σε μιά στιγμή, σαν διά μαγείας ή όμίχλη έξαφανίστηκε και πρόβαλε σ' όλη του τή μεγαλοπρέπεια γυμνό τή βουνό. Όπως στο θέατρο που άνοίγει ή αυλαία ξαφνικά, και βλέπεις όλο εκείνο τόν κριμένο έσωτερικό διάκοσμο. Βρισκόμαστε λίγο πιο πάνω από τή έλατα. Πρωτόφαντο στα μάτια μας τή θέαμα. Όλα τή μικρόδεντρα, άγκουρτσιές, άγριοτριανταφυλλίες, κουμαριές, έχουν στολιστεί μ' άπειρα κρύσταλλα που κρέμονται σαν σταλαχτίτες και σαν γιρλάντες γύρω-γύρω.

Κάτω φάνηκε τώρα καθαρά ή Φτέρη, τή καπεστραμμένο χωριό. Τά σπίτια του όλα με τή τοίχια μόνο όρθια, σαν τή χαλάσματα του Μυστρά. Μά πάλι ξανάκλεισε ή όμίχλη. Σπάνια βλέπει κανείς τέτοιο θέαμα. Δέ μου κάνει καρδιά να καθήσω. Γυροβολώ και άγναντεύω άσύχαστα. Πάλι ξανοίγει ή όμίχλη. Βουνά και θάλασσα γαλήνια. Όλα τή βουνά της Πελοποννήσου σαν κύματα ένος άπέραντο ώκεανού τήνα πίσω από τήλλο, με άφάνταστη χάρη έσπετάγονται με τις μητερές του κορυφές. Δέν ξανάχα βρεθεί μπρής σε τέτοιο θέαμα. Μύριες βουνοκορφές τόσο μπροστά μου. Σαν άνάγλυφο ζωγραφιά. Σαν άνάγλυφος χάρτης. Πρασινόσκουρα χωράφια σαν βυζαντινά ταμπλά. Βουνά με πεύκα κι' έλατα.

Άπέναντι ή Μελίβια και πίσω ή Ζήρια κι' ό Χελμός. Μ' άπ' όλα τή βουνά έδώ πάνω, όσα βλέπει τή μάτι από τήν Μωραϊτική άρμαθιά, κανένα δέν έχει τή θεία μεγαλοπρέπεια που έχουν τή βουνά της Ρούμελης. Κι' όμως, έτούτα τή βουνά έχουν ένα ξεχωρο θαύμα όμορφιάς. Μοιάζουν με ατέλειωτες πυραμίδες που έχουν πάρει τή τύπωμα φουρτουμισμένης θάλασσας.

Άπό τή ίδιο μέρος ροβολάμε στο Πυργάκι, κι' από έδώ, μέσ' από ρεματιές άπότομες και κατοπιές, φτάνουμε στο Μονα-

στήρι ἄργα μὲ τὸ σούρουπο.

Τὴν ἄλλη μέρα συνεχίζουμε τὸ δρόμο τῆς ἐπιστροφῆς. Ξαναπερνᾶμε ἀπὸ τὴ Γλυκοποριά μὲ τὶς ἐξέδρες, ἀπὸ τὴν Πούντα, τὸ Δερβένι, τὸ Ξυλόκαστρο. Καὶ νυχτομένοι κάπου πρὸς τὴν Κόρινθο θὰ φθάσουμε ἄργα τὸ βράδυ στὴν Ἀθήνα. Τὸ ταξίδι μας θὰ ἔχη κάποιον τέλος. Ὅπως ὅλα.

Ἡ ψυχὴ μου δὲν θὰ ξεχάσῃ τὸν Κορινθιακό. Εἶχανε μιὰ μαγεία οἱ στροφές, οἱ μυτερές λεπίδες τῆς ξηρᾶς ποῦ ἔμπαιναν μέσα στὴ θάλασσα κι' ἐκάνανε μιὰ ἀτέλειωτη δαντέλα κι' ὁ βράχος τοῦ Λεοντίου, ὁ κόκκινος βράχος ποῦ σκαρφαλωμένο στὰ ριζὰ του τὸ παλῆ Μοιναστήρι θὰ προβάλλῃ πάντα σ' ὅλη τὴν ἄγριά του μεγαλοπρέπειᾳ. Ἡ Φτέρη εἶναι ἓνα ὠραῖο βουνό, ἀπαλό, ὅλο ὁμορφιά, χρῶμα καὶ εἰδύλιο.

ΦΟΙΒΟΣ ΔΕΛΦΗΣ